

Parintele Gherontie Puiu si Minunile Maicii Domnului

Parintele Gherontie este un urias bland, cu vorba moale, specific moldoveneasca. Are ochii mari, ca doua adevarate ferestre ale sufletului. Fiinta se raspandeste, in chip nevazut, un sentiment de iubire fara margini. Cand vorbeste despre Maica Domnului, privirile ii stralucesc inviorate de credinta.

De loc, sunt din Todiresti, mai spre Iasi, dar m-am nascut in spitalul de la Ruginoasa. Prin acea vreme, in toamna lui 1933, maternitatea era amenajata chiar in fostul palat al domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Tata plecase din satul nostru, din pricini necunoscute mie, bejenind prin marile orase, pe urmele unor boieri la care fusese argat. Mama Ioana lui Tudose, cum ii zicea lumea ramasese singura si se chinuia cu gospodaria si traiul zilnic. Toate astea le-am aflat de la oameni mai tarziu, caci biata maicuta mea Dumnezeu s-o hodineasca in sanurile lui Avram! a murit in vreme ce se chinuia sa ma aduca pe lume. si eu am fost crezut mort de doctori, ca si mama...

Moasele m-au pus intr-un lighean si m-au aruncat pe malul garlei, printre gunoaie, infasurat pe jumatate in pielita ceea trasa din maruntaiele mamei.

Peste putina vreme, s-a nimerit sa treaca pe acolo o tarancuta. Nu s-a dus prin alta parte, ci a indrumat-o Duhul Sfânt sa apuce chiar pe langa garla, prin gunoaie! M-a auzit plangand, m-a luat in brate si m-a dus la caruta. Daca nu ma afla ea, mai aveam putin si furnicile mi-ar fi mancat ochii, as fi ajuns hrana la sobolani... Atunci mi-a murit moartea cea dintai oara!

La sapte ani, a fost martorul inceperii razboiului. Fiul cel mare al familiei, adica fratele sau vitreg, a plecat pe front si nu s-a mai intors acasa. Copilul a visat atunci, pentru prima data, o tanara ce parea fara varsta, cu chip de lumina, imbracata in straie manastiresti, care i-a spus domol: Vei fi ocrotit!... Tatal tau se va intoarce dupa un lung prizonierat.

Micutul a pastrat taina, ca sa nu-si supere bunicii. Nu-l vazuse niciodata pe tatal si isi inchipuia ca o fi dus la razboi. Dar surpriza a fost alta, caci necunoscute sunt caile Domnului!

Dupa 12 ani de la plecarea pe front, fratele vitreg cel mai mare a aparut in sat, povestind cum a petrecut ani grei de prizonierat in Rusia. Bunicii murisera intre timp, tot asteptandu-l, iar ceilalti copii, crescuti mari de-acuma, incepusera sa se risipeasca prin lume.

Cand Ilie Puiu s-a intors acasa, abia daca l-am mai cunoscut... El nici atat pe mine! Era pe la inceputul anilor 50. Ajunsesem aproape de majorat. N-aveam nici macar certificat de nastere la acea varsta! Nu eram nici botezat, nici infiat...

Ilie s-a hodinit o tara, caci era tare obosit dupa anii petrecuti in Siberia, dupa care s-a apucat sa-si faca o casa noua, cu ajutorul meu. Apoi si-a cautat o femeie, s-au cununat la popa si m-au anuntat ca s-au hotarat sa ma infieze. Ei mi-au fost adevaratii parinti adoptivi si nasi de botez pe deasupra.

Abia atunci a devenit crestin Gheorghe Puiu si a inceput sa existe cu adevarat pe aceasta lume.... Viitorul monah si-a facut certificatul de nastere tocmai dupa varsta majoratului!

Cand am imbracat haina de foc a botezului, parca m-am simtit alt om. Ma incerca o bucurie fara de margini, pe care ma stradiam sa o deslusesc. A fost singura data in viata mea cand am plans de fercire. La iesirea din sfantul lacas, pe treptele din fata pridvorului, am zarit din nou

acea fiinta minunata. Statea langa poarta si ma privea drept in ochi. N-o vedea nimeni, doar eu! De asta data nu mai era vis, ci vedenie curata... Mi-a vorbit cu glas in-geresc: Ai incredere si du-te la manastire. Te voi calauzi. Tu esti ales pentru o misiune!

Acea maicuta fara varsta avea cel mai frumos chip care mi-a fost dat sa-l privesc. Abia incepand de atunci, am inteles ca este insasi Maicuta Domnului...

Am zabovit la Neamt pana in 1959 si prinsesem asa un drag de manastire! Acolo m-am simtit acasa...

Eu ma gandeam ca aceea era misia pentru care fusesem ales. Ma duceam la Icoana Facatoare de Minuni a Maicutei in fiecare zi si iti multumeam. Asa am ucenicit ani de zile, invatand toata pravila. Dar am ramas doar frate, caci comunistii nu mai dadeau voie nimanui sa se calugareasca.

In 1959 soseste, ca un trasnet, teribilul decret de evacuare a lacasurilor manastiresti. Intr-o zi cenusie au sosit cateva masini cu militieni in fata manastirii. Au fost strigate cateva liste cu nume, si fratii inghesuiti in dube.

La plecare, staretul ne-a binecuvantat. Cu lacrimi in ochi, vorbind cu noduri, ne-a spus sa ascultam si sa ne supunem fara sa cracnim. Apoi am plecat. Ne-au purtat toata noaptea pe drumuri, ca se mai opreau din loc in loc sa mai ia pe cate cineva. In zorii zilei urmatoare am ajuns la Iasi, unde ne-au bagat in niste baraci, la o fabrica de tesaturi. Ne-au tuns barbile si pletele, pe urma ne-au dat straie muncitoresti si ne-au zis sa nu mai vorbim decat cu tovarase. Parintele priveste in pamant, in timp ce istoriceste. Nu era chiar ca la puscarie, dar semana cu un lagar de munca. Eu am rezistat vreo trei saptamani. Ma rugam la Maicuta Domnului sa ma salveze, dar nu primeam nici un semn. Atunci, mi-am pus de gand sa fug!

Intr-o noapte, asteapta sa atipeasca toata lumea din dormitorul comun, iese pe fereastra, caci usa de la intrare era pazita, apoi sare gardul si o porneste de unul singur spre gara.

Acolo am avut ghinion. Doi militieni m-au zarit si m-au fluierat. Eu m-am oprit, fara sa opun rezistentă. M-au dus in arestul militiei si au facut proces-verbal, ca i-am atacat si ca am incercat sa-i omor cu pumnii si cu picioarele.

Gheorghe Puiu este acuzat de tentativa de evadare si agresare a organelor de militie. In urma unui proces-fulger, este condamnat la 15 ani de munca silnica si ajunge in lagarul de exterminare de la Periprava.

Faceam toata pravila calugareasca, asa cum o invatasem la manastire. Inchipuisem un altar in piatra si slujeam Sfanta Liturghie. Ma imbracam cu zdrente de la ciobani, mancam ce gaseam si invatasem sa vorbesc cu ursii, cu jderii. Un sir de nopti fara sfarsit, am privit crucea cea mare de pe Caraiman. Atunci i-am jurat Maicutei Domnului ca, daca ma voi intoarce cu bine in lume, jos, voi construi o manastire cu hramul Inaltarea Sfintei Cruci, din curtea careia sa poata fi privita marea cruce din varful Caraimanului, pe care am stat cu ochii pironiti vreme de zece ani. O noua vedenie a Maicii Domnului ii spune sihastrului sa se intoarca acasa. A coborat din munte, a mers pe jos pana la Todiresti, vreme de o saptamana. Dormea prin fanete, caci era tot

vara, bea apa din fantanile de la marginea drumului si se hranea cu mere padurete.

N-avusese de unde sa afle ca tatal sau adoptiv, Ilie Puiu, fusese anchetat de Securitate, iar casa supravegheata ani de zile. Un var din familie, ce devenise securist, le soptise ca Gheorghe s-ar ascunde prin munti, desi asta era doar o banuiala citita intr-un raport. Parintele istoriseste cu mare tulburare:

Cand am intrat pe poarta, mama mea adoptiva isi facea de treaba prin ograda. In clipa in care m-a vazut, a cazut in genunchi si a inceput sa se inchine, plangand in hohote. Apoi a sarit de gatul meu. tipa printre sughituri si suspina: ti-am facut toate parastasele si pomenile, ca te-am crezut mort! M-a luat de mana si m-a dus in cimitir, sa-mi arate locul meu de veci. ti l-am pastrat, maica, poate te-oi gasi intr-o zi! Pe o cruce de lemn, umflata de ploii, era trecut numele meu, numai cu anul nasterii... Atunci mi-a murit moartea a doua oara!

In 1992, evadatul din lagarul mortii de la Periprava devenea ieromonah!

Cu o noapte inaintea acestui eveniment de isprava din viata mea zbuciumata, am visat-o din nou pe Maicuta Domnului. Ma imbraca in purpura, dar straietele erau zdrentuite la poale, semn ca nu luasera sfarsit suferintele.

Parintele a slujit 40 de Sfinte Liturghii la Manastirea Neamt, asa cum este obiceiul pentru un proaspat uns intr-ale preotiei, si a fost trimis sa slujeasca la Baiceni un schit mic, cu vreo cativa calugari. A sadit copaci, a pus vie, a renovat schitul si a laudat Numele lui Dumnezeu. In cele din urma, a fost numit starete. Dar toate se precipitau cu o viteza incredibila....

Dar in 1995, a venit cea din urma incercare. Chiar in timp ce spovedea o credincioasa, parintele Gherontie a facut un accident vascular cerebral si a paralizat. O jumătate din corp nu si-o mai putea misca...

M-au internat in Spitalul din Tatarasi. Stateam intins pe pat, privind pe fereastra chiar turlele de la Cetatuia. Auzeam din cand in cand aceeasi voce blanda, ca o mangaiere, a Maicutei Domnului, care-mi soptea in urechea dreapta: «Mai ai o vama!» Uneori, noaptea, vedeam o lumina care vine langa geam, de parca m-ar fi supravegheat. Am stat asa trei luni, dupa care am fost trimis la un sanatoriu din Sinaia si dat in grija neurologului Constantin Dinu. Doctorul mi-a spus ca voi avea nevoie de cativa ani pentru refacere, insa eu am ramas... doar o singura noapte!

Parintele Gherontie pare el insusi de-a dreptul cutremurat de maretia acestei ultime intamplari.

Dupa ce a fost instalat intr-o rezerva cu inca un preot si un alt crestian, bolnavul a adormit o vreme. Cand s-a trezit, ceilalti doi se uitau la televizorul din salon fara sa vada ca in fata ecranului se afla o tanara fara varsta, cu chip de lumina, imbracata in straie manastiresti.

Am ramas de-a dreptul inmarmurit, caci nu o vazusem niciodata pe Maicuta Domnului atat de aproape. S-a uitat lung la mine si mi-a spus: «Te-am adus aici cu o misiune... Adu-ti aminte!...»

Cum sa o indeplinesc Maicuta tocmai acum, cand sunt paralizat, raspuns. «Trezeste-te ca nu esti bolnav», am auzit vocea blanda a Preacuratei. Mi-a repetat aceste vorbe de trei ori. Apoi a rostit mai apasat, de parca trebuia cu tot dinadinsul sa-mi aminteasca acele ultime cuvinte: «Vei gasi un brad cu sase ramuri, langa o apa curgatoare, pe un plai de unde se vede marea cruce la care te-ai jurat. Acolo sa faci manastirea!»

M-am ridicat brusc din pat, uitand de boala, dar cand am pus picioarele pe podea, minunata vedenie a disparut brusc. Cei doi vecini de camera, care ma stiau paralizat, se uitau la mine incremeniti, nevenindu-le sa-si creada ochilor ca pot umbla. Pur si simplu, nu mai aveam

nimic... Se petrecuse o minune! Cand m-am dus la neurolog in cabinet, a doua zi, doctorul Dinu ma privea uluit, cum merg pe picioarele mele. Mi-a spus: «Parinte, iarta-ma! Nu te apropia de un pacatos ca mine. Mata esti un sfant. Mergi si cauta-ti locul de manastire!» Asa m-am apucat sa haladuiesc pe aici, caci nu cunosteam platoul. Atunci mi-a murit moartea a treia oara!

Dupa doi ani si mai bine de incercari zadarnice, parintele Gherontie abia gasise un loc pe Zamora, in partea stanga a Vaii Prahovei, la Poiana tapului, dar se incurcase in aprobari si avea impresia ca cineva anume incerca sa il impiedice. A facut un drum scurt la Iasi si s-a rugat la moastele Sfintei Parascheva, sa o induplece inca o data pe Maicuta Domnului. In noaptea urmatoare a auzit, in vis, aceeasi voce blanda, ca si in copilarie, dar fara sa mai vada vreun chip:

Ai gresit locul! Nu trebuie sa treci pe partea cealalta a vaii. Cauta o poiana in dreapta apei... Parintele isi aminteste incheierea ultimelor semne.

Atunci am venit la primarul din Busteni si i-am explicat care-i pasul meu. El auzise de mine, din gura in gura, dupa vindecarea miraculoasa de la spital. Zice: «Uite, sfintia ta, avem un loc al primariei, pe plaiul Palanca. Haide sa-l vezi!» Era iarna. Am urcat incet. Cand am ajuns aproape de bradul retezat, am vazut de trei ori o stralucire puternica, asa, ca de la o lampa de sudura. Am pus mana la ochi... Acela era semnul! Primarul n-a vazut nimic. Se gandea ca am luat-o razna, pesemne.

A doua zi, m-am intors pe acelasi plai. M-am asezat pe o buturuga si priveam locul, cautand sa potrivesc cat mai bine cum va veni biserica imprejmuita de chilii si staretia cu acareturile. Atunci am vazut-o pe Maicuta Domnului inca odata! Era asezata chiar pe ramura din partea de rasarit, acolo unde stau acum clopotul si toaca. Parca plutea... Imi facea semn cu mana, de parca ar fi vrut sa-mi arate ca manastirea trebuie sa imprejmuie chiar acel brad. De aceea am facut agheasmatarul ca un fel de paraclis ce strange in brate sfantul arbore. In timpul construirii lui, m-au strigat muncitorii din baraca. Ma chemau grabnic sa imi arate un lucru uimitor pentru ei. In jurul copacului se vedea un viscol usor de fulgi scanteietori ce nu atingeau pamantul. Parca ar fi fost pulbere de stele inghetate... Cand am taiat un ciot din brad, ca sa fac loc pentru clopot si toaca, in fibra lemnului acela a aparut chipul Maicutei Domnului. Acum se vede inca si mai bine!

Parintele Gherontie se ridica si face cativa pasi prin incapere. Acum locuieste la o familie de crestini binevoitori din Busteni, care l-au primit in gazda, pana la terminarea manastirii. Dar toata ziua se afla sus, pe plai, supraveghind muncitorii, ori alearga dupa materiale de constructii sau cauta sa adune bani din donatii si sponsorizari.

Numele fiecarui binevoitor va fi pomenit cata vreme va exista sfanta noastra Manastire Caraiman, cea atat dorita de Maicuta Domnului!, spune parintele.

Rugaciunile sale sunt atat de prielnice credinciosilor, incat faima ieromonahului a inceput sa creasca din ce in ce mai mult. Tot mai numerosi sunt vizitatorii ce trec prin poiana sa se roage si sa lase cate un pomelnic. Ieromonahul isi dezvaluie taina:

Cand ma uit la deal, de cate ori trimit pe cate cineva sub brad, sa se roage, eu il insotesc cu gandul, cu toate ca stau departe. Daca acela este cu adevarat credincios, bradul se aureoleaza cu o lumina nevazuta. Dupa asta cunosc credinta celor ce ma viziteaza! Vine cate unul care nu are habar de nimic si cere de la Dumnezeu vrute si nevrute. Apai, il intreb: «Tu stii sa ceri, dar de dat Celui de Sus, ce-i dai? Ai credinta? Ai iertare pentru cei ce te-au necajit? Dumnezeu iti

cere asta nu pentru El, ci tot pentru sufletul tau!

Apoi adauga blajin:

Vine lume din toata tara aici. Daca vad ca au credinta, atunci ii pot ajuta si nu ma mai rog zadarnic pentru ei. Au castigat procese, s-au insanatosit, s-au impacat crestini inainte de divort...

La Busteni, pe Valea Prahovei, departe de forfota acestei lumi desarte, parintele Gherontie Puiu se afla cu un picior in Rai si este gata sa ne induplece sa il urmam!...

Calugarul Gherontie Puiu, care ridica o manastire in pustnicia Caraimanului: "Maica Domnului a venit la patul meu, mi-a spus sa ma ridic, ca nu sunt bolnav, si sa fac manastirea".

Pe Valea Prahovei, la Busteni, in marginea padurilor vesnic verzi de sub Caraiman, traieste calugarul Gherontie Puiu, omul caruia Maica Domnului i-a poruncit sa ridice o manastire la poalele Bucegilor. Cu multa stradanie si indarjire a reusit sa-si indeplineasca visul.

Azi, pe dealul numit de localnici Palanca, intr-o zona rupta din Rai, se ridica o mandra manastire ce poarta hramul "Inaltarea Sfintei Cruci". In aerul proaspat ca o respiratie de inger parintele ne-a intampinat plin de caldura. Intreaga lui fiinta exprima bunatate si sfintenie. Vorbeste bland, in grai dulce, moldovenesc, si ascultandu-l, ai senzatia ca il tii de mana pe Dumnezeu.

Intreaga viata a calugarului, astazi in varsta de 72 de ani, e un martiriu. A venit pe lume la Todiresti, aproape de Iasi. Tata il parasise, iar mama lui a murit la spitalul din Ruginoasa in timpul nasterii. Crezandu-l mort si pe prunc, moasele l-au pus intr-un lighean si l-au aruncat pe malul garlei, printre gunoaie. Dupa un timp a trecut pe acolo o taranca si, auzind copilul scancind, l-a luat in brate. Asa a ajuns micutul in casa familiei Puiu Petrache din Todiresti. Oamenii l-au ingrijit cu multa dragoste. "Comunistii ne-au tuns barbile si pletele" Cand s-a facut mare, a luat calea calugariei. A stat la manastirea Neamt pana in 1959.

Tot in acel an a venit decretul de evacuare a lacasurilor manastiresti. "Intr-o zi au sosit cateva masini cu militieni in fata manastirii si ne-au luat pe sus, povesteste parintele. Am fost purtati toata noaptea pe drumuri, iar in zori am ajuns la Iasi, unde ne-au bagat in baraci. Comunistii ne-au tuns barbile si pletele, ne-au dat straie muncitoresti si ne-au obligat sa ne adresam unul altuia cu tovarase. Era un fel de lagar de munca. Intr-o noapte am fugit, dar m-au prins". Militenii l-au dus la arest si l-au obligat sa semneze o declaratie precum ca ar fi incercat sa-i uida. Acuzat de tentativa de evadare si agresiunea organelor de politie, este condamnat la 15

ani de munca silnica in lagarul de la Periprava. Profitand de neatentia gardienilor, Gherontie fuge din nou. A stat cu ursul in peatera. De data asta reuseste si ajunge la Timisul de Sus, in judetul Brasov. De acolo a urcat pe platoul Bucegilor si, dupa doua zile de mers, a descoperit o peatera intre Claia Mica si cea Mare. Aici a trait zece ani ascuns. Si-a inchipuit un altar din piatra unde slujea Sfanta Liturghie.

Se imbraca cu zdrente de la ciobani, manca radacini sau fructe si se intalnea adesea cu jderii pe carare. A impartit peatera la un moment dat cu un urs batran si bland. Cu el mai vorbea ca sa nu se plictiseasca. Zilnic, calugarul se ruga la crucea cea mare de pe Caraiman, jurandu-i Maicii Domnului ca va construi o manastire cu hramul Inaltarea Sfintei Cruci daca se va intoarce cu bine in lume.

Dupa anii de sihastrie, Gherontie coboara in 1970 de pe munte. A mers pe jos pana in Todiresti, unde a descoperit ca parintii adoptivi ii facusera de mult pomenile. Semnul divin. Anii au trecut peste Gherontie, dar el era tot cu gandul la biserica promisa Fecioarei Maria. Din nefericire, in 1995 face un accident vascular cerebral si paralizeaza. Dupa trei luni de suferinta este trimis la sanatoriul din Sinaia, unde dr. Constantin Dinu ii spune ca va avea nevoie de cativa ani buni pentru refacerea completa.

Intr-o noapte, calugarul are o viziune. "Maica Domnului a venit la patul meu. Mi-a spus sa ma ridic iute, ca nu sunt bolnav, sa caut un brad cu sase ramuri, de unde se vede marea cruce la care m-am jurat. Acolo sa fac manastirea!" Gherontie s-a ridicat brusc din pat. Vecinii de salon se uitau la el incremeniti. A doua zi, medicul il privea la fel de uluit cum pleaca din spital pe propriile picioare. Calugarul s-a oprit la primarul din Busteni si l-a rugat sa-l ajute cu un teren. Acesta l-a dus chiar pe plaiul Palanca. "Cand am ajuns aproape de un brad retezat am vazut de trei ori o stralucire puternica, asa ca de la o lampa de sudura. Am pus mana la ochi. Acela era semnul! Ne-am apucat sa construim". Impreuna cu credinciosii din Busteni, primind ajutoare si donatii, parintele Gherontie Puiu si-a vazut visul cu ochii.

Biserica Manastirii Caraiman este aproape finalizata.